

Waarom is de gave van het spreken in talen gegeven?

Als een getuigenis voor 'dit volk' – dat is niet voor willekeurig welk volk, voor dé volken of allerlei stammen, maar voor een heel nauwkeurig aangewezen volk, namelijk voor **Israël**. Dat volk wilde immers niet naar God luisteren, ondanks alle profeten die Hij had gestuurd. Zo deed Hij zelfs na de dood van Zijn Zoon nog een laatste poging om hun hoogmoed te breken door Zich in heidense talen tot die heidenen te richten terwijl er Joden bij waren, waardoor Hij duidelijk maakte dat Zijn genade en gunst niet meer beperkt bleven tot één enkel aards volk. Lees maar 1 Korinthe 14:21-22, Jesaja 28:11-12 en Romeinen 10:19.

Vandaar dat we ook lezen dat er verdeelde tongen als van vuur boven de discipelen verschenen, die zich zetten op elk van hen. De uitdrukking '*tongen*' duidt op spreken. Dat die tongen *verdeeld* waren, herinnert ons eraan dat bij de torenbouw van Babel Gods oordeel over de mensen kwam. Immers: alleen al het bestaan van al die talen is geen zegen, maar een oordeel op zich – een feit dat wel vergeten lijkt te zijn in de charismatische beweging. Hoe meer talen er gesproken worden, hoe sterker we aan Gods oordeel over de hoogmoed van de mens worden herinnerd. Zouden we dat willen wanneer we als gemeente samenzijn? Is dát het doel van deze gave? In de hemel zullen niet vele tongen of talen bestaan en al helemaal geen verdeelde tongen. Dat nuanceert de waarde van deze gave al heel sterk, als we het even op ons laten inwerken. Bovendien waren het ook nog eens verdeelde tongen *als van vuur*, en vuur duidt in de Schrift altijd op Gods oordeel.

Waarvan getuigde deze gave dus? Het was het teken, namelijk het openlijke bewijs dat God Zich naar de volken had gekeerd om ook hen te redden. Dat was een aanleiding tot vallen, een grote ergernis voor de Joden. Zij waren in het algemeen trots op hun godsdienst en daardoor hoogmoedig, tevreden met het feit dat God Zich eeuwenlang tot hen alleen beperkt had. Zie bijvoorbeeld Lukas 20:16, Handelingen 13:46-50, 17:5 en 13, 18:12.

Waarom was deze gave juist tóen nodig? Dat is ook een goede vraag. Waarom leerden de apostelen niet gewoon die heidense talen op een soort 'taalschool'? Welnu, eenvoudig omdat God wilde dat het evangelie snel verspreid zou worden, zelfs tot aan de einden van de aarde (Matth. 28:19). En omdat Hij wist dat de gelovigen binnen relatief korte tijd uit Jeruzalem verdreven zouden worden (Hand. 8:1). Zo gaf Hij hun de gelegenheid om die talen onmiddellijk op wonderlijke manier te kunnen spreken. Zoals Hij ook nu bijvoorbeeld zendelingen kan helpen die dergelijke talen op een taalschool of in een heidens dorpje aanleren, maar zónder die bijzondere tijdsdruk, dus ook zonder een bovennatuurlijke gave nodig te hebben.

In Handelingen 2 waren Joden uit allerlei landen bijeengekomen om het Pascha te vieren in hun heilige stad Jeruzalem. En ze verwonderden zich bijzonder toen ze de apostelen hoorden spreken in de heidense talen uit de landen waar ze soms al sinds vele generaties woonden (bijv. in Korinthe in het huidige Griekenland, in Turkije, Egypte en Libië waren grote Joodse kolonies; zie vers 11).

Omdat deze gave dus een teken was voor het ongelovige Joodse volk, was het totaal onnuttig om het spreken in talen te gebruiken op plaatsen waar heinde en ver geen Joden waren die ervan hoorden en voor wie het een teken kon zijn – en dat geldt vandaag de dag nog des te meer.

Ook in een stad als Korinthe was een grote Joodse kolonie met synagogen. Daarom vinden we ook bindende instructies over het gebruik van deze gave in de 1^e Brief aan de Korinthiërs. De gelovigen in deze stad praktiseerden deze gave op een verkeerde manier. Ze respecteerden totaal niet wat God erover zegt in 1 Korinthe 12-14. Het is trouwens de enige plaats waarvan vermeld wordt dát er in de gemeentelijke samenkomsten in talen werd gesproken – en er waren tegelijk vreselijk immorele en ongeestelijke toestanden in hun midden. Dat laat al zien dat geestelijk-zijn en spreken in talen niets met elkaar te maken hebben.

Frappant detail: je leest helemaal niets meer over het spreken in talen in de tweede brief die de apostel aan hen richt, nadat de gelovigen in Korinthe berouw hadden getoond, tot de Heer waren teruggekeerd en weer een geestelijke gezindheid aan de dag legden ...

E.H.W. Luimes

*P.S. Over dit thema is nog veel meer te zeggen;
zie daarvoor onze andere artikelen en uitgaven.*

